

Elizabeth McCracken (Vert. Inge Kok): 'Hersenspinsel.' Uitgeverij Atlas, Amsterdam 2009 Vert. van : *'An Exact replica of a Figment of My Imagination. A Memoir.'* ISBN 9789045014289. (Complicaties bevalling/1)

Soort boek/ Stijl: Ervaringsverhaal van de Amerikaanse Elizabeth McCracken over de geboorte van haar eerste kind, een zoon die door geboren werd. Ze beschrijft in de eerste persoon enkelvoud blikt terug en vooruit. Goed leesbaar.

Over de schrijfster: Elizabeth McCracken (1966) studeerde Engelse letteren, is docente en schrijft romans (o.a. *'Het huis van de reus'* en *'Niagara Falls'*). Elizabeth is getrouwd met de Britse Jonathan Edward Harvey die ook schrijft. Zij wonen met zoon Gus in Saratoga Springs vlakbij New York.

Korte Beschrijving: In dit boek beschrijft Elizabeth McCracken de periode dat zij en Edward in Bordeaux wonen en schrijven. Zij was toen voor de eerste keer zwanger, en beviel in Bordeaux van haar zoontje Pudding, dat dood geboren werd. Ze schrijft over haar probleemloze zwangerschapsperiode en hoe ze een week na de datum uitgerekende datum weinig beweging meer voelde. Elizabeth ging toen langs de verloskundige en werd doorverwezen naar het ziekenhuis in Bordeaux. Daar kregen Edward en zij te horen dat de baby dood was gegaan. Ze lieten hun zoontje cremen, verspreidden zijn as en gingen terug naar Amerika, ver van Bordeaux. Elizabeth vertelt onder andere hoe ze met haar verdriet omging, hoe haar omgeving reageerde, wat voor wensen ze had, hoe ze weer zwanger geraakte en beviel van een gezonde zoon. Het boek schreef ze omdat ze een monument wilde maken voor haar gestorven oudste zoon zodat duidelijk is dat hij geen hersenspindel was.

Wat viel op: De reactie van haar verloskundige die haar nog eens vroeg of ze toch werkelijk goed opgelet had op wat ze at. Hoe verschillend mensen met verdriet omgaan: bijvoorbeeld dat Elisabeth Edward wegstuurde toen Pudding geboren ging worden en geen foto's wilde maken. Hoe ze, bij de tweede zwangerschap probeerden nog zorgvuldiger voorbereid te zijn en hoe spannend de bevalling was.

Citaten: Pag.50: "Elke dag van mijn tweede zwangerschap dacht ik natuurlijk aan Pudding. Maar ik probeerde niet aan de exacte omstandigheden van zijn dood te denken."

Pag.81: "En ondertussen kon ik alleen maar denken: dode baby dode baby dode baby. En ik weet dat iedereen aan tafel hetzelfde dacht, een voor een. Ik ben mijn onbehagen over andermans onbehagen nooit te boven gekomen. Als mensen zeggen: 'Wat heb jij de laatste tijd uitgevoerd?' aarzel ik. Ik houd mezelf voor: als je man, je vader of je zus was overleden, zou je dat feit niet zomaar weglaten. Als ik iets zeg, beginnen de mensen meestal sowieso over iets anders en ik kan het hun niet kwalijk nemen... Toen ik mijn onschuld op dit punt verloor, besepte ik hoe nalatig ik zelf was geweest."

Pag.147: "Ik wilde dat ze wegging, maar dat kon ik haar natuurlijk niet vragen, want het was natuurlijk allemaal mijn schuld. Dat geloofde ik nog steeds, dat was zo'n afschuwelijke, onwrikbare overtuiging dat ik het niet hardop zei... Ik kon niet exact

aangeven wat ik verkeerd had gedaan. Iets gegeten. Iets niet gegeten. Te veel gerust of te veel in beweging geweest. Te oud zwanger geworden. Te zelfvoldaan geweest. Hij was in mij gestorven: natuurlijk was het mijn fout. Het was tijdens mijn wacht gebeurd."

Recensie: Anja Schüller (www.leefwijzer.nl): Met dit boek heeft Elizabeth iets liefs voor kindje achter gelaten. De baby was geen hersenspinsel, hij heeft echt bestaan. Als je zelf ook iemand hebt verloren is dit mooie boekje een steun in de rug. Maar ook als je niemand hebt verloren zal het je ontroeren en het zal altijd bij je blijven.